

II

Навѣнъ грѣше слънце; топѣха се и последнитѣ буци снѣгъ и капчуцитѣ пѣха. Ала въ стаята на болния бѣше неприятно и въздуха — тежъкъ. Болниятъ, наистина, бѣше въ добро настроение. Изпънатъ въ леглото, жълтъ и мършавъ като възкръсналъ, той се шегуваше и често се кискаше съ детински и болезненъ смѣхъ. Но следъ всѣко засмиване, той спираше да приказва и тежко дишаше. Дълбоко поемания въздухъ свиреше въ хлътналитѣ му гърди. Жената го молѣше да не се вълнува и току го милваше по овлажнялото чело и студенитѣ ржце. Ала той не я слушаше. Умътъ му непрестанно работѣше и той искаше да сподѣли всѣка мисль.

— Е, сега какво? Да плачемъ ли? Като ще се мрѣ да се мрѣ. Не сме милионери, че да заревеме... Казвалъ съмъ ти, Лина, всѣко зло за добро... За беднитѣ поне краятъ е по-лекъ...

— Стига, Яко, стига... Ще се уморишъ...

— Че като се уморя, какво? — засмѣ се той.

— Та помнишъ ли като изпаднахме въ протестантската черква?

Но преди тя да отговори, той изведнажъ болезнено се изкиска. Споменътъ го обзе съ такава сила, че той не можеше да надвие вълнението си и да приказва и само се кискаше. Тя го милваше по ржката, обърната цѣла въ трепетъ, въ любовъ и мъжа. Най-после, той можа да продума.

— Ти седѣше срещу проповедника, а азъ до вратата. Че като се заудря оня човѣкъ въ гърдитѣ... „разкайте се, разкайте се!“ Помнишъ ли?

И докато тя едва прошушна „да“, той отново се закиска.

— Помнишъ ли като каза „самъ Петъръ е ругаелъ Христа, а, като се покая, сега седи отдѣсно на Отца?